

Поезія «Біль матері»

В твоїм волоссі пасма полину,
То доля материнська повплітала .
Ти сина відпустила на війну,
Якби ж ти знала, ой якби ти знала!
Що син, кровиночка ,оце маля,
Із поглядом блакитних оченят.
У нього вдача й посмішка твоя,
І вміє мружитись, як вміє його тато.
Він підростав і змінювався світ,
Закінчив школу, армія, дружина...
А рано вранці він сказав: «Привіт!»
Прошепотіла ти: «Вертайся сину!»
Він повернувся- і в рідній стороні
Там за селом, завітчана могила.
Він як герой, загинув на війні!
Біль груди розрива, терпіть не сила.
В країні ,в мирі, в злагоді жила...
Хіба ж не бачили ви, кляті окупанти?
Налиті колосом пшеничній поля,
Сади вишневі і біленькі хати?
Хіба не чули ви пташиний спів?
І українську мелодійну мову.
Ви думаєте хтось із нас хотів ?
Із сином, подумки вести розмову?
Я горда ,чуєш звіре, чуєш ти?
Що мати я, такого сина.
Вам українців не перемогти,
Віками буде вільна Україна!